

REVARSATUL

ZORILOR

15 Septembrie

No 18 1934

REVĂRSATUL ZORILOR

Viena

15 Septembrie 1931

No. 18

Estera și Mardoheu

„Urâți răul, ceice iubiți pe Domnul! El păzește sufletele credincioșilor lui și-i izbăvește din mâna celor răi.” — Psalm 97:10.

Partea III-a

JEHOVA îngăduie răul, intrucât nu reține pe cei egoiști și nelegiuți, ca să-și urmeze calea după poftetele lor. Însă la timpul stabilit va începe să-și manifeste mânia dreaptă împotriva făcătorilor de rele. Nici o singură creatură nu s'ar putea pune la probă într'adevăr, dacă nu i s'ar da voie ca să aleagă ori o cale ratăcită, ori una dreaptă. Nelegiuții sunt aceia, cari cu deplină conștiință se hotărâse să apuce o cale a fărâdelegii. Scriptura îl arată pe Satan ca nelegiuit, deoarece este conducătorul tuturor fărâdelegilor. El a știut chiar dela început, că a început să pășească pe o cale a nelegiuirii, când a ispilit pe Eva, la aceasta a fost mânat de egoism și lăcomie nepotolite. Dumnezeu a permis răului ca să urmeze alegera lui și să înainteze în tot răul pe care poate să-l facă, până va veni timpul stabilit de Dumnezeu, când și Satan va fi adus înainte și va fi nimic. Toți reprezentanții săi, cari urmează cu voința o asemenea cale, trebuie să aibă aceeași soartă.

Această scenă din dramă începe cu aceia, că Haman va fi ridicat de rege la o poziție foarte înaltă în imperiu. „După întâmplările acestea regele Ahasver mări pe Haman, fiul lui Hammedata, Agagheul, și-l înalță și puse scaunul său mai sus decât al tuturor mai marilor depelângă el.” (Estera 3:1) Slujba lui Haman era cu mult mai înaltă decât a lui Mardoheu. Dacă luăm seamă la aceia, că regele Ahasver reprezintă puterea stăpânitoare și regală în înțeles general, așa vedem, că în cazul acesta se folosește de puterea sa ca să ducă la îndeplinire un plan rău. În chestia aceasta reprezintă regele pe Diavol și arată în umbră, cum Satan și domnitorii lui pe pământ, așanumiții „conducători religioși” cari sunt azi pe pământ, se grăbesc ca să-și mărească puterile. Împlinirea deosebită a acesteia a început în 1922 și de atunci urmează decând cele șapte potire au început să se verse. (Vezi Apocalips 16 cap.; mai departe „Lumina” Vol. 2, Pag. 13-nemțește) Aceasta s'a întâmplat după alegerea și ungerea clasei Estera, făcută prin puterea lui Dumnezeu și a Christotului său. Înălțarea lui Haman reprezintă în mod simbolic pe mai departe,

cum preoțimea se leagă tot mai strâns cu politica lumii acestei rele, se unește în public cu organizația lui Satan, și prin aceasta se dovedește dușmanul lui Dumnezeu. — Iacob 4:4.

Faptele arată, că dela acest timp puterea politică a papei a fost redată, și că naționalele trinit miniștri la curtea lui. Preoțimea ia parte cu totul deschis la politica lumii, îndeosebi cu privire la Liga Națiunilor, și susține sus și tare părerea amăgitoare, că Liga Națiunilor este expresiunea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Mai cu seamă în America se dă deplină libertate preoțimei să vorbească la radio, care se află în mâinile comerțului mare.

Un servitor și reprezentant al capitalismului, într'o declarație publicată a lui, a pretins pentru sine meritul, că a adus înainte elementul religios în radiofonie, și că i-a reușit să facă unire și înțelegere pretenoasă între diferitele secte religioase. Ziarele au anunțat, că într'o vorbire ce a avut-o nu demult, acest domn a zis următoarele: „Mi-a cauzat multă bucurie, ca să-mi dau concursul meu, pentru a împărți timpul, cedat pe ziua de duminică organizațiilor religioase a țării noastre, ca să emită poporului țării o conferință religioasă lipsită de prejudețiu, care nicidecum nu este împotriva altei credințe sau biserici. Și în acest mod protestanții și catolicii și evreii sunt reprezentanți în radiofonie pentru întreaga țară.” Cu vorbe laudăroase susține aici un fiu al unui „pilot ceresc”, că stăpânul său, capitalismul, l-a folosit, ca să adune la un loc pe toți „piloții cerești” din țară, fără considerare la numele sau credința bisericii, deoarece sunt hotărâți la aceia, ca să servească Maestrului lor, dumnezeul nevăzut al lumii acesteia, și ei îl și servesc.

Conducătorii sectelor religioase au fost puși membre de control pentru stațiunile de radio, ca să împiedece pe popor, de a asculta adevărul; și cutoatecă vorbitorul lor spune, că aranjamentul lui dă poporului posibilitatea, ca să audă o solie religioasă imparțială, care nu vatămă nici o credință, pe dealtă parte preia conducerea, pentru a face orice-i stă în putere, ca să împiedece pe servii Dumnului, ca să predice solia adevărului

prin radio. În acelaș timp, preoții cari ca niste scai pe cari nu-i poți scutura, sunt folositi de alte împărțiri a guvernului, și puși de inalti demnitari de stat și eminenti reprezentanți ai capitalismului, in niste posturi inalte ale administrației Statului.

° Poziția înaltă pregătită pentru preoți, a mai întărit încă purtarea și vorbăria lăudăroasă și egoistă a lor. Urmașii adevărați și credincioși ai Domnului, în comparație cu clasa Haman sau a preoților, sunt aruncați la o parte de cei din urmă și priviți ca o uriciune. Preoțimea reprezentată prin Haman se bucură de o mare influență asupra corpurilor legiuitoare și executoare a stăpânirilor, și astfel este în măsură ca să pună pedeci lucrului poporului Dumneului, și aceasta o și face. Preoțimea se ocupă cu aceia, ca să oprească pe popor să audă solia adevărului. Chiar oferă sume mari pentru răscumpărarea timpului radiostățiunii împărțit pentru solia adevărului conform Bibliei, și astfel au împiedecat pe creștinii adevărați, ca să emită adevărul prin radio.

° Această clasă a lui Haman este pemaideparte ocupată cu aceia, ca să dețină pe membrele clasei rămășiței credincioase, și să-i bage în temniță, numai pentru motivul, că aceștia predică evanghelia. Aceasta o fac sub motivul fals, că Studentii Bibliei au umblat din casă în casă, fără permisiunea autorităților, și calcă „repaosul duminical”, pecând umblau din casă în casă oferind poporului cărți.

° Unii dintre poporul Domnului s'au mirat, pentru ce permite Iehova acestor preoți, ca să săvârșească lucrul lor nerușinat și fâțarnic pentru persecutarea urmașilor umiliți ai lui Cristos. Motivul este acela, că Dumnezeu acum nu împiedecă lucrul bandei lui Haman din timpul prezent. Haman fu înălțat și a urmat după aceia calea sa egoistă, chiar așa cum fac acum preoții. Precum Haman avu ocazia ca să-și demonstreze toată josnicia sa carnală, chiar așa și clasa pe care o preumbrește, trebuie să aibă ocazie, ca să-și descopere toată lăfăria și ticăloșia lăuntrică, și aceasta va și face. Natural, că Dumnezeu a știut înainte toate acestea, și a lăsat să se facă această icoană dramatică, ca la timpul său potrivit și stabilit, să servească de incurajare și mângăere poporului său; și timpul acela a sosit.

° În timp ce Satan se apucă cu prevedere de lucru, ca să-și implinească planul ticălos, a înduplecat pe regele Ahasver, ca să dea porunca, ca toți aceia cari erau în serviciul regelui să onoreze și să se aplece înaintea lui Haman. „Și toți servii regelui, cari erau în poarta regelui se plecau și se inchinau lui Haman, căci așa ordonase regele pentru el. Dară Mardoheu nu se plecă nici nu se inchină lui.” (Eстера 3 : 2) Elementele stăpânitoare, anume marele comerț, și politicianii mari precum și aliații lor de aproape desub controlul lor, arată onoare și atenție deosebită față de elementele bisericiști. În unele țări a creștinății este o crimă a face sau spune ceva, ce ar arăta în lumină clară pe acești domni preoți. În toate națiunile creștine, oamenii, cari au credința și

curajul ca să spună adevărul despre paraziții religioși, se bucură de un renume rău înaintea elementelor stăpânitoare.

° Porunca de a se pleca și a se inchina lui Haman era împotriva legii lui Dumnezeu, după care se conducea poporul său, de care aparținea și Mardoheu. Dacă porunca pentru facerea unui lucru, este o vătămare evidentă a poruncii legii lui Dumnezeu, atunci servul lui Dumnezeu se codește ca să implinească sau să asculte porunca. (Apocalips 12 : 17) Cei ce iubesc pe Dumnezeu și sunt devotați lui cu credincioșie, ascultă numai de poruncile lui.

° Diavolul a întins lui Mardoheu, prin mijlocirea lui Haman o cursă, și a așteptat fără indoială, că Mardoheu va fi prins în cursă. Inchinarea lui Mardoheu înaintea lui Haman a fost pentru dânsul o probă a credincioșiei sale față de Dumnezeu. Mardoheu se opuse cu curaj acestei probe, și se codi a înghenunchia înaintea lui Haman. În aceasta Mardoheu inchipue pe clasa „servului lui Dumnezeu” pe pământ, care în mijlocul întregii organizații a Diavolului, ține cu credincioșie la Iehova Dumnezeu. Clasa „servului” nu este o parte a organizației dar este impresurată din toate părțile de ea. Corpurile legiuitoare fac legi, cari sunt îndreptate împotriva servului lui Dumnezeu, și ei talmăcesc legile țării într'o interpretare dușmănoasă față de „serv”. Aceasta este o probă pentru unșii Domnului Dumnezeu. Credincioșii rezistă cu curaj probelor și au încredere deplină în Iehova. Cași mai înainte, și acum neagă cu tărie ca să se incline „preoțimei creștine”, fie ordonat aceasta oficios, sau neoficios.

° Martorii credincioși ai lui Dumnezeu țin neclintit la El și își păstrează neprihănirea în față lui. Acesta este cazul indeosebi din anul 1922 încoace. În cursul acestui timp, urmașii credincioși ai lui Cristos, sub conducerea ingerului Domnului au avut de dus la îndeplinire vărsarea cupelor (păharelor) lui Dumnezeu de răzbunare și judecată asupra preoților și altor părți a organizației lui Satan. Niciodată nu se lasă acești credincioși și devotați, să fie sigilați cu semnul fiarei pe surțile sau pe mâmurile lor din „oareșcări interese materiale”. Rămășița trebuie și va și fi credincioasă și devotată lui Dumnezeu și Cristos, și va înainta în acest timp de judecată cu curaj să predice adevărul. Desigur aceasta va aprinde foarte mult mânia preoțimei.

° Curajul și purtarea fără teamă a lui Mardoheu au adus la iveală, că este un evreu, și tot aceasta se întâmplă și cu privire la Estera. Cum Mardoheu a fost întrebat, pentru ce nu se apleacă înaintea lui, Haman, a răspuns întrebătorului, că aceasta nu o face din dușmănie față de un oareșcare om, ci pentru că el este un evreu și ca atare stă în legământ cu Dumnezeu; și că legea lui Dumnezeu este măreață și trebuie implinită în orice împrejurări. „Atunci ziseră servii regelui, care erau la poarta regelui către Mardoheu: Pentru ce calci ordinul regelui? Și ei în toate zilele îi ziceau aceasta,

dară el nu asculta de ei; și ei spuseră lui Haman, ca să vadă dacă Mardoheu va fi statornic în hotărârea sa, căci el le-a fost spus că este iudeu.” — Estera 3:3, 4.

“Adescori se putea auzi din gura unora, cari susțin că s’au consacrat lui Dumnezeu, că ar fi mai înțelept, ca să ne purtăm cu mai multă blândețe față de preoți, și în loc să fim aspri față de dânsii, să vorbim puțin, ba chiar nici un cuvânt despre ei; pe maideparte ar fi mai de folos, ca să vorbim cu iubire de dânsu și astfel influența lor se va mări, decât să fie însemnați ca dușmanii neimpăcați ai creștinătății organizate. Oricare, care iubește într’adevăr pe Dumnezeu și lucrul său și servește pe Domnul, în consecință trebuie să fie un dușman neimpăcat al așazisei creștinătăți, care în realitate este o parte a organizației diavolești.

“Alții cari erau în serviciul Regelui, și văzură, că Mardoheu stăruie în nesupunerea lui de a se inchina lui Haman, vorbiră lui Haman, ca acesta să se convingă, dacă declarația lui Mardoheu, ca în calitate de evreu este îndreptălit să se sustragă de sub porunca regelui, este întemeiată sau nu. Acești întrebători nu s’au dus direct la rege, ci la Haman, și lui îi anunțară, că „acest Mardoheu zice, că este evreu și din această pricină nu se supune, ca să se aplece înaintea lui Haman”. Ei au dorit ca să audă din gura lui Haman, că este oare acesta un motiv bun și îndestulitor pentru îndreptățirea purtării lui Mardoheu.”

“Se poate întreba că oare Mardoheu a fost prevăzător și înțelept în procedura sa? Nu se putea el oare apleca în fața lui Haman și a-l onora, ca alți oameni, și anume cu cugetul, că această o face numai din formalitate dar nu din sinceritate? Nu putea el oare să se poarte cu înțelepciune lumescă astfel, cum fac mulți alții, cari stău în picioare și-și ridică pălăriile în timp ce muzica cântă în onoarea unui domnitor pământean? Era oare de lipsă, ca prin neșupunerea sa să îndrepte atât de tare atenția asupra sa? Porunca, de a se inchina în fața lui Haman era o foarte mare probă pentru Mardoheu, îndeosebi în privința credincioșiei sale față de Dumnezeu. Ca evreu, Mardoheu era un membru al poporului de legământ al lui Dumnezeu, și dacă voia să se dovedească credincios, trebuia, chiar și dacă viața sa o pune în joc, să-și păzească neprihătirea înaintea lui Iehova.”

“Mardoheu a știut, că Haman era un Agagheu. El se cugeta la aceia, că Saul a primit porunca dela Dumnezeu, ca să conducă o oaste a evreilor împotriva Amelechiților, și ca să nimicească pe toți, pentru că ei sau opus poporului Izrael în vreme ce eșea din Egipt. El s’a cugetat maideparte la aceia, că Saul a cruțat pe Agag, regele Amelechiților, și i-a lăsat viața. Prin fapțul, că Saul a greșit că nu a dat ascultare poruncii Domnului, și-a dărâmat loialitatea, înaintea lui Dumnezeu, și pierdut totul. (1 Samuil 15:1-33) Mardoheu a știut că Haman era un urmaș al lui

Agag, deoarece în Scriptură este numit Agagheu. Nici un Izraelit nu putea să fie credincios legământului și să-și păstreze curățenia în fața lui Iehova, ca totodată să ingenucheze înaintea unui Agagheu. Ca iudeu, Mardoheu a trebuit să cinstească pe Iehova Dumnezeu; și aceasta nu o putea face, dacă se inchina înaintea altuia, care în ochii lui Dumnezeu este nevrednic. Pentru aceasta Haman era o persoană disprețuită în ochii lui Mardoheu și anume din pricina poruncii lui Dumnezeu exprimată împotriva Agagheilor. „În ochii căruia cel vrednic de dispreț este urât, și pe cei ce se tem de Iehova îi onorează.” — Psalm 15:4.

“Tot aceasta trebuie să fie măsura pentru Izraelul spiritual. Cei ce necinstesc numele lui Dumnezeu, sunt niște persoane disprețuite în ochii celor, cari iubesc pe Dumnezeu. Mardoheu a crezut în Dumnezeu și a căutat să se supună poruncilor lui Dumnezeu, chiar de va costa orice. Iehova a lăsat să se scrie de Moise spre amintire în lege, că Amelechiții trebuie stărpiți, și că are să ducă război împotriva lor din generație în generație. (2 Moise 17:14-16) Mardoheu natural că a cunoscut legea aceasta, și era ascultător. Din acest motiv nu a putut să cinstească pe dușmanul lui Dumnezeu, și a căutat să-și păzească curățenia în fața lui Iehova. Și așa a fost aceasta din vremea aceia și va fi în veci, că nici un om nu poate să fie credincios și să-și dovedească neprihătirea față de Iehova Dumnezeu, dacă onorează pe dușman.”

“Din acest motiv rămășița trebuie să aibă o ținută curajoasă și neclintită împotriva tuturor părților organizației lui Satan, îndeosebi față de elementul religios, care necinstește pe Dumnezeu, și defaimă numele sfânt al lui. A fi numit din partea preoțimeii și asociațiilor lor „dușman neimpăcat al creștinătății organizate” este un titlu potrivit pentru aceia, care sunt într’adevăr credincioși față de Domnul. Cel ce voește poate să mai facă comparații, dar cei ce cu adevărat iubesc pe Dumnezeu, să fie statornic credincioși față de El și să-și păstreze neprihătirea înaintea lui?”

“Despre criticii cărții Estera numai în câteva cuvinte voim să amintim. Acești bărbați înțelepți în ochii lor, cu seriozitate au pus întrebarea, dacă fost-a potrivit a primi cartea Esterei în Biblie, când nu amintește deloc numele lui Dumnezeu. Dar și singurul fapt, că Mardoheu s’a ferit cu hotărâre, ca să cinstească pe dușmanul lui Dumnezeu, pe Agagheul, dovedește cu putere convingătoare, că Mardoheu ca membru al națiunii Izrael ce era în legământ cu Dumnezeu, nu numai că a recunoscut pe Dumnezeu, ba l-a și onorat și i s’a și supus cu credincioșie. Dacă înțelegem bine cartea Esterei, vedem, că aceia formează curățirea cuvântului lui Dumnezeu. Sub inspirație dumnezeiască a scris un profet: „Căci mărit-ai cuvântul tău peste tot numele tău.” (Psalm 138:2) Prin cartea Esterei chiar aceasta s’a întâmplat. Dumnezeu își înalță (mărește) cuvântul și în timpul stabilit și hotărât își va preamări numele. 7

²¹ Iehova a declarat în cuvântul său, că va pune dușmănie între sămânța femeii și cea a șarpelui. (1 Moise 3:15) Haman era din sămânța șarpelui, Satan înșelătorul. Mardoheu făcea parte din organizația lui Dumnezeu, deoarece a stat sub legământul legii, deci a fost sămânța femeii simbolice. Haman a urât pe evrei, și când i-au adus în știre, că Mardoheu este evreu și din aceasta pricină nu voiește să se închine înaintea lui, s'a mâniat foc și a voit să-l omoare. „Și Haman văzând că Mardoheu nu se pleacă și nu se închină lui, Haman se umplu de mânie. Și crezu prea puțin pentru el de a pune mâna numai pe Mardoheu; căci i se spusese poporul lui Mardoheu; deaceia căută Haman să nimicească pe toți iudeii, cari erau în tot regatul lui Ahasver, anume pe poporul lui Mardoheu.” — Estera 3:5, 6.

²² Cugetul dintâi a lui Haman negreșit a fost acela, că imediat va ataca pe Mardoheu, îl așază să se opună și astfel va avea un motiv, ca să-l omoare. Însă tatăl său Diavolul a avut o minte mai ascuțită, deoarece a lăcomit la o mai mare pradă. Printr'o apucătură ingenioasă a voit să atace pe toți evreii, și așa a pus în mintea lui Haman cugetul, ca numai pe Mardoheu să-l piardă. Haman a văzut, că e bună ocazie, ca numai pe Mardoheu, dar poate să piardă și pe mai mulți evrei. Diavolul a știut, că după nimicirea lui Mardoheu, Estera, evreica tot va rămânea și pe mai departe în mărirea ei de regină, și că în lumea largă pretulindeni trăesc o mulțime de evrei. Acuma a văzut clipa potrivită pentru nimicirea tuturor acestora, ba chiar cașicum ar avea bază legală la aceasta. Reprezentanții stăpânitori ai lui Satan de regulă se poartă „ținând seamă strict de legile țării”, și în timp ce săvârșesc lărădelegile lor, se ascund după legi. Chiar dacă numai explicarea literală a legii o pot folosi, nu mult le pasă, că purtarea lor cât este de nemiloasă, crudă și nedreaptă. Faptele lor le acopăr cu cuvintele legii.

²³ Satan a hotărât, ca uciderea lui Mardoheu să nu-l împiedece întru executarea planului său mai mare. Imediat a făcut o conspirație, la care Haman cu bucurie s'a alăturat. Această conspirație a avut în vedere, ca să se stărpească toți evreii din imperiul Persan. Cu toată evreilor le-au permis ca să se întoarcă în Palestina și să-și zidească templul, cu toate acestea ocazia aceasta mare a cuprins în sine și pe evreii restabiliți în Palestina. Conspirația a avut de scop să unească pe stăpânitori cu supușii în toate cele osutădouăzeci și șapte de provincii a Persiei, întru stărpirea evreilor. Estera nu a făcut nimic, ce putea da motiv pentru măcelul mulțimei, Mardoheu însă prin atitudinea lui hotărâtă de a sta lângă Dumnezeu, a servit motivul pentru stărpirea neamului întreg. Deoarece după părerea noastră drama aceasta întregă a fost îngrijită de Iehova Dumnezeu, cum se poate încadra capitolul acesta în acțiunea dramei?

²⁴ Satan adeseori a defăimat pe Iehova, și a susținut, că Dumnezeu nu poate crea pe pământ un astfel de om, care poate să rămână credincios și devotat față de Dumnezeu. Dacă cineva a căutat să stea tare lângă Iehova, și împotriva apăsătorului, Satan totdeauna s'a silit să-l nimicească. Dumnezeu a îngăduit lui Satan să facă ce știe mai rău. Dovezile scripturale descopăr, că Dumnezeu a îngăduit purtarea ticăloasă a lui Satan până la mărginile extreme, ba chiar până aproape de punctul, când credincioșii lui Dumnezeu au ajuns aproape să se nimicească. (Iov. 2:6) Prin icoana Esterei, Dumnezeu a lăsat să se formeze o astfel de dramă, care a preumbrit timpul viitor, când la sfârșitul lumii, Satan va încerca să nimicească rămășița unsă a lui Dumnezeu. Drama a fost îngrijită de Dumnezeu pentru alcătuirea acestei icoane, și prin aceasta arată în preumbrire și rezultatul din urmă.

²⁵ Un profet spune în armonie cu icoana aceasta, ce se va întâmpla în „ziua Domnului”. „Căci voi aduna la luptă asupra Ierusalimului pe toate popoarele; și cetatea se va lua; Casele se vor jelui și femeile vor fi siluite, și jumătate din cetate va merge în captivitate. Dară rămășița poporului din cetate nu va fi stărpită. Atunci va ieși Iehova și va lupta cu popoarele acelea, precum s'a luptat în zi de bătaie.” (Zaharia 14:2, 3) Dumnezeu acuma așa aranjează împrejurările, că mai dă ocazie dușmanilor săi și lui Satan pentru o ultimă încercare întru nimicirea poporului lui Dumnezeu; rezultatul luptei va servi însă spre curățirea numelui și cuvântului lui Dumnezeu.

²⁶ În partea aceasta a dramei, Mardoheu, Estera și ceilalți evrei reprezintă rămășița întregă a lui Dumnezeu pe pământ. Rămășița urmând poruncile lui Dumnezeu, cu credincioșie și sârguință dă în știre națiunilor de pe pământ mărturia lui Isus Cristos; aceasta formează un serviciu, la care Domnul a obligat pe rămășiță. Membrele rămășiței dau în știre mărturia și nu fac invoială cu organizația lui Satan. Satan pentru aceasta este foarte infuriat; reprezentanții lui distinși de pe pământ asemenea sunt mâniași, și aceștia împreună ies afară în luptă împotriva rămășiței sămânței lui Dumnezeu. (Apocalips 12:17) Ei se consfătuiesc să nimicească rămășița. Conspirația pusă la cale împotriva lui Mardoheu și a celorlalți evrei, atâtăzi să repetează exact, deoarece preumbreste ceiace trebuie să se întâmple la sfârșitul lumii. Natural că toate acestea se întâmplă cu învoirea lui Dumnezeu, și la timpul potrivit va veni ocazia deplină pentru curățirea desăvârșită a numelui și cuvântului lui Iehova.

²⁷ Diavolul fără indoială a crezut, că acum a pus mâna pe toți. După părerea lui, evreii erau deja prinși în căpcană, din care nu puteau să scape. Această stare de lucruri Diavolul a privit-o un timp oareșcare cu mulțumire, și pe rând a așătat atât de tare pe reprezentanții lui de pe pământ, încât aceia au dorit să vadă cum curge sângele evreilor. Lui Haman, reprezentantul său cel mai

insemnat, i-a pus in gând, ca să se întoarcă la zeul lui, la Diavol, pentru îndrumare, și prin aceasta să facă o unire deplină între reprezentanții săi. Pentru aceasta a trezit în Haman cugetul sorților, și întrebarea Diavolului, ca să îndrumeze potrivit aruncarea sorțului și să facă sigură conspirația. Haman după aceea a chemat laolaltă pe reprezentanții lui și au aranjat o tragere la sorți. „În luna întâie care era luna Nisan în anul doisprezecelea al regelui Ahasver, se aruncă Pur, adică sorț, înaintea lui Haman din zi în zi, și din lună în lună, și a căzut sorțul pe luna a douăsprezecea, adică luna Adar.” — Estera 3:7.

“O însemnare laterală a bibliei ebraice spune: „După obicei păgân sistemul acesta l-a folosit, ca să stabilească luna și ziua, care va fi cea mai potrivită pentru stărpirea poporului urât.” — Leeser.

“Tragerea sorților au început în anul al doisprezecelea a domniei lui Ahasver, și au continuat douăsprezece luni de-a rândul. Dacă asemănarea o privim de folos, putem să arătăm la aceea, că la doisprezece ani după domnia lui Cristos anume în anul 1926 poporul lui Dumnezeu s'a intrunit la conferințele din Magdeburg și London, și a trimis în lumea largă vestea adevărului deosebit din London, și aceasta a ațâțat mult mânia lui Satan și a reprezentanților săi pământești. În acest an s'a întâmplat, că „lacustele”, au început un lucru de chinuire prin mărturie către stăpânirile lumii”. (Lucea Vol. I, pag. 141 în nemțește.) Poporul lui Dumnezeu s'a arătat atunci în calitate de evrei înaintea stăpânitorilor de pe pământ, intrucât cu curaj a stat de partea lui Iehova, și a arătat că zeul acestei lumi este Diavolul, și a invitat pe stăpânitori, ca să se elibereze de sub stăpânirea lui Satan. Această chemare a ațâțat atât de mult mânia Diavolului și a reprezentanților săi devotați de pe pământ, încât dușmanii lui Dumnezeu atunci au început să tragă sorț, și au început să privească la tatăl lor, Diavolul în privința rezultatului bun al tragerii la sorț, pentru atacarea „bandei atinsă de ciumă”.

“Mult îi place lui Satan să pârască pe credincioșii lui Dumnezeu înaintea stăpânitorilor, că ar fi vânzători de țară, și obișnuște, ca să se adreseze guvernelor, ca să nu sufere, ca aceștia să locuiască în țară. Preoțimea desfăcută de la Dumnezeu a Britaniei și Americii în anul 1926 a început la tragerea sorțului.”

“Vicleanul de Haman, s'a prezentat înaintea domnitorului, sub conducerea stăpânului și meșterului său Diavolul, și acolo și-a jucat rolul. Natural că așa a prezentat cauza sa regelui, cașicum ar fi fost îndemnat la aceasta din iubirea lui față de rege și patrie. A pășit înainte ca un „mare patriot”, care dorește să servească pe regele și pe patria sa, și voește să apere pe rege față de acest popor răzvrătit. „Și Haman zise către regele Ahasver; Este un popor împrăștiat și risipit printre popoarele din toate provinciile regatului

tău; și legile lui se deosebesc de legile tuturor popoarelor, și nu ține legile regelui; deci nu este în folosul regelui, ca să-i sufere.” — Estera 3:8.

“Haman cu dibăcie diplomatică și-a adus înainte cauza împotriva acestui popor deosebit, împrăștiat pe întreg teritoriul imperiului. Așa a vorbit către rege: „Legile lor se deosebesc de legile oricăror altor popoare, și nu ascultă de legile regelui. Nu sunt deloc patrioți; dimpotrivă sunt trădători. Deci nici regele și nici țara n'are nici o înaintare, dacă-i lasă în viață.” Aici să băgați bine seamă la calea șarpelui, oripeunde merge, lasă urmă după el.

“Când Isus a venit pe pământ și a început să vestească adevărul, în care scop a fost trimis pe pământ de Părintele său, oamenii cinstiți așa au vorbit: „Acesta vorbește cu totul altcum, decât accia la care am fost obișnuiți. Vorbește atât de minunat și cu îndurare.” Preoțimea timpului acela, care s'a susținut de reprezentanții Regelui Vecinic, și pe dinafară a simulat credincioșie, în realitate însă a servit sub paza tatălui său, a Diavolului, a început să persecute pe Isus și a început să facă conspirație împotriva fiului iubit al lui Dumnezeu. În momentul potrivit, când conspirația lor a fost întărită, a pășit înaintea domnitorului și a început să acuze pe Isus. Argumentele ei au fost cam următoarele: „Așa am găsit, că acesta amăgește poporul, și oprește ca să plătească impozitul către cezar, deoarece el spune că este acel rege Cristos.” În consfăturile lor au fost de acord, că Isus Cristos trebuie să piară, ca să-și poată păstra pozițiile înaintea poporului. — Luca 23:2; Ioan 11:48-50.

“În timpul războiului, preoțimea necredincioasă față de legile lui Dumnezeu a acuzat pe cercetătorii Bibliei cu „trădare” și „răscoală” și prin aceasta a căutat să-i stărpească de pe fața pământului și să-și asigure poziția. Ațâzi chiar aceasta clasă caulă să facă pe corpurile legiuitoare și executoare, ca să creadă, că cercetătorii Bibliei sunt trădători. În statul Florida de exemplu, o stațiune radiofonică s'a învoit la aceea, că va publica vestea adevărului. Preoții au intervenit și au voit să împiedece aceasta, și au vorbit aproximativ cum urmează: „Propovăduirea cercetătorilor Bibliei se poate asemăna cu dinamita și este mai rea decât cel mai stupid bolșevism rusesc.”

“Așadar conspirația este în curs împotriva acelorora, cari sunt credincioși pe pământ față de Dumnezeu și sunt devotați lui; Dumnezeu însă acum nu se pune în lucru împotriva nelegiuitorilor și a faptelor lor rele. Numai la timpul hotărât va interveni și atunci va elibera pe poporul său. Persecutarea adevărului de fapt vine de la Satan, Diavolul și pe cei orbiti și amăgiți îi folosește întru executarea scopurilor sale. Lupta dintre Iehova și Satan, curge, și la timpul stabilit Iehova va nimici pe dușman cu desăvârșire.

“Haman cu niște cuvinte viclene, convingătoare și cu aspectul devotamentului său față de rege și

neam, cu energie s'a luptat în interesul cauzei sale și cu cuvintele următoare și-a terminat cuvântarea: „De place regelui, atunci să se scrie, ca ei să fie nimiciți, și cu voi cumpăna zecemii de talanți de argint în mâinile celor însărcinați cu lucrul, ca să le aducă în tesaurul regelui.” (Eстера 3:9) Vedeți cât de darnic a devenit acest mare răufăcător și ucigaș nemilos, care a oferit o sumă mare tesaurului regelui, spre dovada iubirei sale desinteresate față de patrie, numai ca să vadă pământul udat de sângele poporului ales al lui Dumnezeu!

“Fără indoială Diavolul a adus la iveală zicala: „Banul stăpânește lumea”, deoarece în cazul acestei banul a voit să-l folosească întru convingerea regelui. Diavolul a arătat și preoților, că lucrul cel mai înțelept va fi, ca să plătească pe Iuda și astfel să-l induplece să vândă și să le deie în mână pe Isus. A strâns bani și pentru mituirea soldaților și astfel le-a închis gura, ca să vestească niște vești false despre învierea lui Isus. Oare preoții necredincioși ai timpului nostru tot atât de darnici vor fi și prin vaza lor vor indemnă pe mai marii lumii lor, ca să strângă bani și să-i folosească întru îndeplinirea plănuirilor lor ticăloase? Acuma cu amândouă mâinile folosesc banii întrăurirea corpurilor legiuitoare. Oare nu vor folosi banul și pentru accia, ca să-și ducă la îndeplinire scopurile lor susținute de ei ca legale? Satan cu mult mai mult poartă pe inimă stărpirea de pe pământ a poporului lui Dumnezeu, decât întreaga corporațiune legiuitoare. Fii și reprezentanții lui de pe pământ și acuma cași totdeauna vor executa poruncile sale.

“Regele a dat ascultare argumentelor vicelanului conspirator. Regele a folosit inelul său din deget, pentru pecetluirea actelor oficiale. Întrucât a incredințat acuma pe Haman ca să pecetluiească actele oficiale, a putut să lase să se scrie în decretul regal ce a dorit, și după ce a fost provăzut de pecetea regelui, nu se mai putea schimba. „Și scoțând regele inelul său din mâna sa, îl dădu lui Haman, fiul lui Hammedata, Agagheul, neamicul Iudeilor.” — Eстера 3:10.

“Nu domnitorul a plănuit nimicirea evreilor, ci Haman. Regele numai înfrățat a contribuit la ea, întrucât nu a împiedecat publicarea ordinului. Nici Dumnezeu nu a împiedecat pe Satan întru persecutarea lui Iov, când a cerut permisiune pentru aceasta, ei a lăsat să facă Satan ce numai poate, numai nu l-a lăsat să se atingă de viața lui Iov. „Și regele zise către Haman: Argintul tineli], și cu poporul fă cum îți va plăcea.” — Eстера 3:11.

“Regele Ahasver, prin faptul, că a permis lui Haman să facă ce a plănuit, iarăși a jucat un rol dublu, întrucât a preumbit demnitatea de rege în înțeles general demnitatea sau slujba de rege, a fost folosită spre bine sau spre rău, așa după cum Haman sau Mardoheu au influențat acțiunea. În această acenă a dramei, demnitatea regală a fost folosită împotriva evreilor, iar cu altă ocazie

în spre binele evreilor. Dumnezeu îngăduie teren liber și ocazie celui nelegiuit, dar la timpul său hotărât păzește pe accia, cari îl iubesc.”

“Haman a cerut fără indoială pe scriitorii regelui, ca să scrie ordinul regal, pentru că aceasta a prezentat lucrul într'o culoare de mai mare importanță și demnitate. „Deci se chemară scriitorii regelui în a treisprezecea zi a luni întâia, și se scrise în totul cum zise Haman, către satrapii regelui și către guvernatorii fiecărei provincii, și către mai marii fiecărui popor din fiecare provincie, după chipul scrierei lor, și către fiecare popor în limba sa; în numele regelui Ahasver se scrise, și se sigilă cu inelul regelui.” — Eстера 3:12.

“În ziua a treisprezecea a anului treisprezecelea de domnie a lui Ahasver, au început să scrie ordinul pentru măcelul plănuit, și ca să-l trimită în provinciile din imperiul Persan. Măcelul a fost fixat la un timp pecând se vor putea face toate pregătirile necesare. Funcționari politici, secretari și servii regelui timp de mai multe zile avură lucru cu scrierea și decopiera ordinului, pe care apoi Haman a pus pecetea regală.

“În ziua aceasta, clasa ilustrată prin Haman își folosește influența ce o are la politicieni pentru începerea acțiunii împotriva rămășiței lui Dumnezeu. Fără indoială a fixat un termen în viitor, și atunci dorește să închidă capcana pregătită; pe baza Scripturii, ultima încercare publică a conspirației lor va avea loc cu puțin timp înainte de Armagedon. Este foarte interesant, dacă luăm seamă la mișcările dușmanilor vicleni ai lui Dumnezeu, și vedem cum folosesc puterea și cum lucrează răufăcătorii neobosiți, personificați prin Haman. La aceasta întreaga rămășiță trebuie să fie cu mare băgare de seamă!

“În Apocalips 12:17 este arătat clar, că Satan și reprezentanții lui poartă război împotriva celor care implinesc legile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Cristos. Acest război acuma este în curs, și Satan se folosește în luptă de apucăturile sale obișnuite. Din timpuri străbune chiar, Satan a folosit organizații religioase să servească de amăgire. În timpul nostru mai cu seamă pe preoții necredincioși față de legile lui Dumnezeu îi folosește întru persecutarea rămășiței lui Dumnezeu. Prin acești domni necredincioși Satan face să se vestească că nu este Diavol, și că Diavolul nu are nimic a face cu treburile lumii; că dracul din Biblie numai pe Dumnezeu, il reprezintă întru alătarea focului iadului; că poporul trebuie să fie acuma patriotic, și trebuie să sprijinească pe organizația lumescă de azi; și că accia, cari nu stau cu curaj lângă aceasta organizație lumescă (societatea de azi a lumii), după moartea lor ajung în iad, și acolo vor fi chinuți în vecie de reprezentantul lui Dumnezeu, Diavolul.

“Afară de aceasta, preoții necredincioși mai caută să facă pe oameni să creadă, că rămășița credincioasă a lui Dumnezeu și martorii lui sunt un pericol pe pământ și nu țin legile țării, deci nu trebuie să sufere existența lor în țară. Acești

cu toată puterea lor caută să împiedece răspândirea adevărului prin radio, și sfătuiesc pe popor, ca să nimicească cărțile despre adevărurile biblice; ei se sfătuiesc împotriva martorilor lui Dumnezeu, se luptă împotriva lucrului acestora, și alcargă deadreptul în brațele unei fărâdelegi și mai mari.

¹⁰ Măcelăria evreilor au fixat-o pe ziua a treisprezecea a luni a doisprezecea, deci exact pe ziua peste unsprezece luni după aprobarea măcelului legal. Conceptul ordinului și a scrisorilor nu necesita nici o altă explicare. A fost declarat lămurit că trebuie omorât și nimicuit pe toți evreii, și încă pe toti în aceeași zi. „Și se trimiseră scrisori cu alergători în toate provinciile regelui, ca să nimicească, să omoare și să piardă pe toți iudeii, tineri și bătrâni, copii și femei, pe toți într-o zi, în a treisprezecea zi a luni douăsprezecea, adică luna Adar, și să prade averile lor. Câte o copie de pe scrisoare s'a trimis în toată provincia, ca să prochieme ca edict către toate popoarele, ca ele să fie gata în aceeași zi.” — Estera 3:13, 14.

¹¹ Cu privire la cele de făcut numai că au dat ordine, dar cel mai mult timp l-au folosit fără îndoială să ațâțe pe popor împotriva evreilor, ca repede să execute măcelul. Ziua hotărâtă pentru măcel, a însemnat pentru evrei timpul cel mai neprielnic. Aceasta cădea în limo de iarnă și îndeosebi pentru femei și copii era puțină nădejde, ca să se poată refugia dinaintea ucigașilor, și dacă cineva chiar ar fi putut să se refugieze, trebuia să piară de iarna crâncenă.

¹² Haman a avut grije, ca ordinul, care poruncise măcelul să se pună în aplicare chiar de la palat, ca astfel să omoare pe Mardoheu și pe toți ceilalți evrei. Nici un evreu nu a făcut excepție de sub osânda măcelului în cele 127 provincii. Deoarece rămășița știe, că Balaurul caută să-i nimicească și poartă război, pot fi siguri în privința aceea, că Satan a osândit pe toți la moarte, și așteaptă numai clipa potrivită pentru executarea judecății. Timpul de război dă totdeauna ocazie fiintelor fărâdelege ca să-și verse mânia asupra aceloră, pe cari îi urăsc. Cu astfel de ocazie (anume în timp de război) oricine se poate ușor învinui de trădare, și și mai ușor se judecă.

¹³ După ce ordinul a fost trimis în toate provinciile de către alergători, Haman a crezut, că atât de ingenios a așezat capcana, încât poate să se pună la masă, poate să se ospeteze cu beutulă și cu părere de bine se poate cugeta asupra celor ce se vor întâmpla nu peste mult. S'a simțit de o persoană atât de importantă, încât a chemat la oaspăt și pe rege. „Alergătorii grăbiți de ordinul regelui eșiră, și edictul se prochiemă și în Susan cetatea palatului. Și regele și Haman se puseră la beut; iar cetatea Susan era în neliniște.” — Estera 3:15.

¹⁴ Poporul azlăzi știe (îndeosebi în America), că azlăzi atât prin radio, precum și prin alte mijloace poate să se bucure de cuvântul lui Dum-

nezeu, cu mult mai bine, ca până acuma. Poporul iubitor de ordine, trebuie să fie foarte revoltat când trebuie să vadă, că preoții necredincioși față de Dumnezeu cu ajutorul altor factori stăpânitori, caută cu orice preț să împiedece vestirile adevărului lui Dumnezeu, pe popor vrea să-l jefuiască de această binecuvântare, și pe martorii lui Dumnezeu caută să-i amutească. Pentru aceasta au fost revoltați, după cum arată Scriptura, și aceasta și azi produce revoltă. Aceia însă cari iubesc adevărul să scoată incurajare proaspătă! Rămășița lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu a incredințat-o cu aducerea roadelor împărăției, să continue lucrul cu strigăte de bucurie! Să fie convinsă de faptul, că Dumnezeu a știut înainte cele ce se vor întâmpla; că drama cea mare a fost întocmită de El, și rezultatul, precum și în ilustrație, se va întâmpla după voia sa. Să fiți convinși cu tărie, că Dumnezeu va păzi și ocroti pe poporul său iubit în toate împrejurările. În toate prinvințele este destul pentru noi îndurarea sa.

(Continuarea urmează)

Întrebări pentru studiul berean

1. Iehova a permis nelegiuirii: a) în ce înțeles? b) în ce măsură? c) în ce scop? Explică pentru ce urmează cineva cu voia calea nedreptății! Unde conduce o astfel de cale?
2. Pe cine închipue regele Ahaaver în Estera 3:1? Ce închipue faptul, că pe Haman l-a înălțat?
- 3--5. Arată, că Estera 3:1 a fost în curs de împlinire!
- 6, 7. Ce efect a avut asupra lui Haman înălțarea din partea regelui? Cum se împlinește împrejurarea aceasta?
- 8--11. Explică pentru ce a înălțat regele pe o figură atât de stupidă, ca Haman? Descrie situația prezentă, a) cum este în curs de împlinire aceea, că regele a înălțat pe Haman, și a poruncit servitorilor săi, ca să se închine înaintea lui Haman? b) Când nu vrea Mardoheu să se închine înaintea lui Haman?
- 12--16. Explică dacă anumite avantaje sau împrejurări ar îndreptăți (permite), îngăduința față de Haman? Ce a dat indemnul lui Mardoheu să se poarte așa cum s'a purtat? Cum se aplică purtarea profetică a lui Mardoheu și a Esterei, când cu curaj și fără frică au dat dovadă, că sunt evrei? Explică ilustrația despre servii regelui; cari în ficcare zi au vorbit cu Mardoheu și au dat în știre lui Haman și așa au voit să vadă, că oare purtarea lui Mardoheu va rămânea tot neschimbată?
- 17--19. Ce mare însemnătate are în legătură cu aceasta, împrejurarea, că Haman era „Agagheu”? Arată cât de important este în timpul de față ca să înțelegem și să apreciem aceasta!
20. Îndreptățită este oare primirea cărții Esterei în Biblie cu toată că numele lui Dumnezeu nu este amintit în ea?
- 21--23. Ce închipue dușmănia lui Haman împotriva lui Mardoheu, pentru că acesta nu i-a dat cinstea așteptată? Arată mâna lui Satan în purtarea față de Mardoheu și poporul său!
- 24--26. Ce închipue lucrurile preumbrite în Estera 3:5, 6? Cum arată la aceasta profeta lui Zaharia și Apocalips 12:17? Cum se împlinește aceasta acum?
- 27--29. Ce au voit cu aceea, că au tras sorț înalțarea lui Haman? Ce stare a închipuit aceasta în mod profetic?
- 30--35. Arată, cum închipue Estera 3:8, sistemul plăcut a lui Satan, cu privire la îngreunarea stării poporului Domnului, prin care fapt caută să nimicească lucrul Domnului și pe poporul Domnului: a) în privința timpului când icoana profetică a fost formată; b) în timpul vieții lui Isus de pe pământ; c) în timpul prezent!
- 36, 37. Ce închipue Estera 3:9 în antitip?
- 38--40. Explică purtarea profetică a regelui din Estera 3:10, 11 și însemnătatea ei!

41—43. Descrie cum a pregătit Haman mașinaria pentru slăpirea lui Mardoheu și a poporului său, și invoirea regelui și a poporului cu privire la măcelul mare plănuit!
44, 45. Arată cum se împlinește acum lucrul preumbrat prin purtarea lui Haman!
46—49. Ce însemnătate vedem a) în privința anotimpului când a fost dat ordinul? b) că ordinul a fost dat între-

gului popor? c) că ordinul a fost dat și în Palat? d) că Haman a dovedit sumeție și mulțumire în privința aceasta, și a invitat și pe rege și s'a pus amădoi să bea?
50. Pentru ce a fost orașul neliniștit (revoltat) cu toată dinafară se vedea pace și liniște? Poporul adevărat al lui Dumnezeu este revoltat? Pentru ce?
(W. T. 15 Iunie 1931)

Cauza potopului

SECOLE de-arândul s'a susținut părerea, că potopul cel mare din timpul lui Noe care a pustit lumea, a fost cauzat de ploaie. Însă Scriptura și faptele ce se pot observa, dovedesc, că această părere este gresită. Potopul cel mare nu se putea produce prin ploaia căzută din nori; potopul s'a făcut din prăbușirea unui inel sau acoperiș de apă, care vreme îndelungată a împrejmuțit pământul, și prăbușirea căruia Dumnezeu a stabilit-o la un timp hotărât, pentru împlinirea scopurilor sale.

Sistemul inelar al pământului, a constat dintr'o formațiune în formă de inel (acoperiș), format din apă și elemente minerale, pe cari pământul în fierbere, le-a aruncat din sămburele său, și puterea centrifugală a pământului le-a ținut la o oarecare distanță, formând astfel o pătură în jurul pământului. Învățați înțelepți cu toată susțin, că nimic nu poate să atârne în aer, numai dacă nu este mai ușor decât aerul. Această teorie însă s'a spulberat decând au fost inventate avioanele și baloanele. Cum se poate că un avion având o greutate de mai multe sute de kilograme, și afară de aceasta mai duce cu sine și pasageri și marfă, poate să rămână în aer, ba chiar merge cu o înălțime de 150 km pe oră? Răspundem: Avionul poate să rămână în aer grație înălțimii mari cu care se mișcă. Dacă motorul se oprește, și motorul stă, cade jos. Așadar pătura de apă a putut să stă în aer grație energiei cu care se învârtea în jurul pământului, până ce a venit timpul stabilit de Dumnezeu, când s'a prăbușit.

Pătura cea mai îndepărtată dela pământ, pe care o numim pătura de dinafară, a stat mai cu seamă din apă. Celelalte pături, cari erau în mare parte din elemente minerale și de cărbune, cu mult înainte de creerea omului s'au prăbușit și au căzut pe pământ. Pătura aceasta din urmă, în timpul dela creerea omului până la potop s'a lățit dela equator spre poli și astfel a format o adevărată pătură deasupra pământului. Aceasta a cauzat aceia, că clima era deopotrivă atât la equator cât și la poli. Aceasta o dovedesc rămășițele animale și vegetale găsite pela regiunile polare.

În munții de gheață dela nord în anii din urmă s'au găsit astfel animale înghețate, cari numai în părțile calde pot să trăiască. S'a găsit încă în stomacurile lor iarbă verde, ceace dovedește, ce moartea i-a apucat pe neașteptate pecând pășteau iarbă verde, și pierirea lor imediată a fost cauzată de îngheț. A fost găsit un mastodont (străbunul elefantului de azi) înghețat cu iarbă

verde în gură. Și aceasta dovedește susținerea noastră. Evenimentele ce se părăndă în natură nu se contrazic, și nici nu sunt de răs ca unii învățați. Dacă un om care se crede că-i înțelept, dispretuește Biblia, ajunge într'o stare foarte rea.

Inelul sau pătura de apă din jurul pământului, a împiedecat Soarele și Luna să se vadă direct de pe pământ. Faptele științei naturale dovedesc, că înainte de potop omenirea nu a văzut Soarele. Cucurbeul care a apărut după potop dovedește aceasta cu putere convingătoare. Dacă razele calde a Soarelui ajungeau direct pământul înainte de potop, și puteau să încălzească fața pământului, prin aceasta s'ar fi produs vânturi și furtuni. În climă s'ar fi produs schimbări de temperatură, și aceste împreună cu vânturile ar fi produs ploii. Însă acolo unde Soarele nu strălucește și vânturi nu sunt, nici ploaie nu se poate face. Însă starea aceasta numai atât timp putea să fie pe pământ, pânăcând pământul a fost acoperit de o pătură de apă. „Că Dumnezeu încă nu plouase pe pământ; ... și aburi se suiau de pe pământ, și udau toată fața pământului.” — 1 Moise 2:5, 6.

Dacă atunci ar fi fost vânturi, ploii, schimbări de temperatură, negreșit că trebuia să fie anotimpuri reci și calde, iarnă și vară, timp de arat, timp de seceris. Însă înainte de potop nu existau aceste. Iarna și frigul, semănatul și seceratul sunt amintite mai întâi numai după potop. (1 Moise 8:22). Păturile căzute înainte de creerea omului, au fost în mare parte din apă; din acestea s'au format mările, lacurile și râurile.

Scriptura vorbește însă despre „marele adânc”, și deosebește adâncul cel mare de mări. Așadar adâncul mare nu înseamnă mările și lacurile de pe pământ. Dovezi scripturale puternice și convingătoare arată, că sub denumirea „marele adânc” trebuie să înțelegem păturile de apă deasupra atmosferei (aerului) în jurul pământului. Cantitățile aceste mari de ape nu aerul le-a ținut în înălțime, ci puterea centrifugală. Atmosfera (aerul) numai că a despărțit (adeca a făcut deosebire între ape) apele una de alta, anume apele de pe pământ de cele de deasupra atmosferei. (1 Moise 1:6,7) Aceasta arată, că la o mare depărtare dela fața pământului, a atârnat o mare cantitate de apă în forma unei pături.

Pătura cea din urmă, care a acoperit pământul, și care conținea aproape numai apă, a lăsat mai multă lumină de soare pe pământ ca celelalte pături, cari s'au prăbușit. Pământul așadar s'a bucurat de mai multă căldură de soare. Împrejurările de atunci de pe pământ se pot asemăna cu un

timp nouros, când cu toatecă este ziuă, toluși Soarele nu se poate vedea. Sub pătura de apă, pe pământ erau niște stări cași într'o grădină de flori închisă. Această pătură din urmă s'a lălit peste tot pământul și in calea sa in partea equatorului trebuia să se invărtă cu cea mai mare iuțeală.

Scriptura declară cu totul clar, că pătura aceasta de apă deasupra pământului a fost „adâncul cel mare”. Darea de seamă scripturală a fost însemnată sub îngrijire dumnezeiască, prin urmare descrie stările adevărate. In Iov 38 : 8-11 citim: „Cine a închis marea cu porți... Când îi hotărâi hotarele, și i-am pus porți și zăvoare, și am zis: Până aici să vii și mai depparte nu, și aiciia frângă-se sumeșirea valurilor tale.” Versul 8 din psalmul 42 spune: „Adâncul pe adânc chiamă, la vuetul jghiaburilor tale.” Versurile 5 și 6 a psalmului 104 spun: „Intemeiat-ai pământul pe temelile sale, ca in etern și perpetuu să nu se clătească. Cu adâncul ca cu un vestmânt l-ai acoperit; apele peste munți stătut-au.” Vorbind despre minunile creațiunei lui Dumnezeu, Proverbe 8 : 27-29 arată cum Logos vorbește: „Când gătea cerurile acolo eram, când el trăgea cercul in jurul adâncurilor; când întărea norii de sus, și întărituri făcea adâncului, Când punea mării așezământ ca apele ei să nu treacă peste țărurile ei, și tari făcea temelile pământului.” — Proverbe 8 : 27-29.

Timpul pentru nimicirea lumii vechi nelegiuite a fost sosit. Dumnezeu a trimis in corabie pe Noe și familia sa, precum și animalele și paserile pe cari a voit să-i lina. Când aceștia se aflay in siguranță in corabie, a deschis stavilele cerurilor; adeca a provocat ruperea sau prăbușirea marelui adânc ce alârna asupra pământului, și apele multe a acestui adânc au căzut asupra pământului. Citim: „Se desfăcură toate izvoarele adâncului celui mare și stavilele cerurilor se deschiseră. Și ploaia căzu pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți.” — 1 Moise 7 : 11, 12.

Aceasta nu înseamnă pe mările și lacurile depe pământ, deoarece acelea nu s'au desfăcut. Acelea și după aceea au rămas pe pământ, aceasta dovedește deci cu convingere, că acestea nu au sărit in înălțime. Ploaia care se varsă din nouri, mai întâi trebuie să se suie in înălțime (adeca să se facă aburi) și să se indese cu ajutorul vânturilor. Dacă prin căldura soarelui și ajutorul vântului se produce schimbare de temperatură, se face ploaie. Inșă inainte de potop pe pământ nu a fost încă arșiță de soare și nici vânturi. Din această pricină apele mărilor nu puteau evapora in văzduh și nici nu putea să formeze nouri. Sub „stavilele cerului” trebuie negreșitt să înțelegem deschiderea păturei de deasupra pământului, care s'a produs in urma prăbușirii inelului.

Aceasta pătură de apă in dreptul equatorului se invârtea mai repede. Când s'a lălit către poli pământului, iuțeala de rotire aici trebuia să fie mai scăzută, deci și ruperea sau pabușirea aici la

poli trebuia să se inceapă. Tot pe baza aceleias teorii, că avionul imediat se prăbușește dacă mișcarea lui inceală, a trebuit să se prăbușească și pătura de apă imediat dupăce mișcarea ei spre poli a început să inceteze. Prăbușirea păturei de apă deasupra equatorului a cauzat revărsarea aburilor de apă pe păturile de aer, care inaintau in spre miazănoapte și miazăzi către poli și a început că cadă pe pământ pela poli.

Potopul cutropilor, a produs niște vânturi uriașe in părțile polare, cari indecursul drumului s'au desvoltat a niște furtuni grozave. Citim in 1 Moise 8 : 1: „Și Dumnezeu lăsă să sufle vânt pe pământ.” Tăria vânturilor a tot crescut, și apele mari le-a mănât spre equator; deci pentru aceasta a trebuit ca potopul să se verse spre equator din spre poli. Iar vânturile venite din diferite direcții, au produs viscol și tornade de ape. Potopul trebuie să fi fost urmat de vișore mari, bubuituri uriașe și urlete. Din aceasta putem deduce că potopul a decurs in urma unui zgomot mare, și cei ce nu aveau liniștea dictată de credință in Dumnezeu, trebuia să fi fost umpluți cu frica și cutremur năprasnic.

Partea cea mai dinafară a păturei de apă naturală că a primit cu mult mai puțină căldură, decât partea dinăuntru, care privea spre pământ; așadar partea cea mai dinafară nu a putut să primească căldură dela pământ, și dela Soare asemenea numai puțină a primit; din acest motiv trebuia să fie foarte rece, ba chiar inghețată. Partea de către pământ a păturei desigur nu a fost inghețată. Din Scriptură inșă reesă clar, că partea dinafară a păturei a fost inghețată; in Iov 38 : 29 și 30 citim: „Din al cui sân a ieșit gheața? Sau bruma cerului cine a născut-o? După care se ascunde apa prefăcându-se in piatră, și lața adâncului se leagă?

Așadar dupăcum arată Scriptura lața adâncului a fost inghețată. Așa privire avea cașicum ar fi fost piatră, deoarece piatra seamănă cu gheața. Acolo sus avea stăpânire bruma. Sub aceasta trebuie să înțelegem, că acolo erau niște cantități mari albe inghețate, cari s'au inmagazinat acolo in cursul secolilor, și au format teritorii uriașe de zăpadă și gheață. Pe acestea Domnul le-a inmagazinat aici. Frumseța lor nici nu se putea descrie cu cuvinte. Aceasta era o minune a creațiunei lui Dumnezeu.

După prăbușirea păturei de apă, aburii și apele au căzut asupra păturei de aer a pământului. Vânturile reci de aburi și aer, au fost impinse de iuțeala rotelii către poli. In acelaș timp cu acești aburi au trebuit să cadă și mari cantități de omăt și gheață, cari asemenea au fost aruncate către poli de puterea centrifugală. Cum se apropiară aceste către poli, au început să slăbească in rotirea lor, și conlitașile de omăt și gheață au început să cadă pe locurile polare. Acest fapt explică pentruce se puteau găsi in regiunile acelea animale inghețate cu iarbă verde in gurile și stomahurile lor.

Prin căderea de gheață de zăpadă pe la poli, aerul cald s'a indesat în direcția ecuatorului și în apropierea ecuatorului s'a supt. Aceasta asemenea a produs viscole năprasnice. Cantitățile mari de ape amestecate cu gheață și zăpadă cu un zgomot asurzitor năvăleau în spre ecuator și dealurile și munții din calea lor le-au făcut una cu pământul, și multe schimbări structurale au produs pe scarța pământului. Apa, zăpadă și gheața din cale afară de reci au pus în orice vietate din drumul lor și în urma împrejurarilor climatice ce s'au format pe la poli, apa a acoperit pământul aproape în același timp.

Dacă ne cugetăm la aceia, că potopul mare de apă, zăpadă și gheață patruzeci de zile a tot crescut neîntrerupt, până când a acoperit și dealurile cele mai înalte, ușor putem să înțelegem pentru ce a pierit orice vietate de pe pământ afară de aceia, cari erau în corabie, exact așa după cum spune Biblia.

Polul de sud și cel de nord și azi este acoperit cu zăpadă și gheață continuă. Cândva creștea pe părțile acestea polare o vegetația bogată. Chiar și faptul acesta, și acela, că s'au găsit acolo cadavre de animale, cari păștea odinioară pe acolo,

dovedesc cu convingere, că potopul cel mare într'adevăr a avut loc. După prăbușirea completă a marelui adânc și după ce a udat pământul, Soarele acuma putea să lumineze pământul fără piedecă. Deoarece pământul își parcurge calea în fiecare an, din aceasta trebuie să rezulte pe pământ iarnă, vară, căldură și frig; și deoarece părțile polare au mai puțină lumină de Soare, pe părțile acelea zăpada și gheața trebuie să rămână statornică.

Fiecare eveniment al naturii corespunde întocmai cu Biblia. În această epocă modernă aceia sunt înțelepți în ochii lor, cărora le place să se prezinte în rochii lungi, neagă cuvântul lui Dumnezeu, și probează să desmințească aceia, că a fost vre-odată în adevăr un potop așa după cum îl descrie Scriptura. Nu putem să spunem altă, decât aceia, că cei ce se numesc criticii Bibliei, servesc pe Diavolul, și ajută Diavolului, ca să desmințească pe Dumnezeu și pe cuvântul său. Fiecare om cuminte însă va căuta să-și însușească adevărul, va urma adevărul, și adevărul demască pe toți aceia, cari sunt înțelepți în ochii lor proprii.

— Romani 3 : 4.

[W. T. 15 Iunie 1931]

Preumbrirea și promisiunea mântuirii

În societatea omenească fiecare om are lipsă de hrană, aer, lumină și de anumite privilegii; pe acestea le numim drepturi de viață; aceste formează cerințele vieții și toți au drept la acestea, cari dispun de o măsură oareșcare de viață. Cu toate acestea dreptul de viață înseamnă posesiunea de drept a vieții, de care nimenea nu se poate despoia simplu fără nici un temei.

Deoarece părinții noștri străbuni Adam și Eva, după ce s'au răscolat împotriva creatorului lor, au pierdut dreptul de viață, toți copiii născuți de atunci s'au născut nedesăvârșiți — având o stare de nedrept, păcătos și disprețuit înaintea lui Dumnezeu — stau sub osândă și din această pricină nu dispun de drept de viață. Viața pe care o are oricare din noi, o avem numai din mila lui Dumnezeu, și cei ce au murit, au murit pe drept, deoarece numai fiind desăvârșiți posed dreptul de viață. Din acest motiv a scris psalmistul în psalmul 51 : 7 : „Căci iacă în fărădelegi m'am născut, și în păcate m'a conceput mama mea.” Totasemenea declară apostolul Pavel sub inspirație dumnezeiască, când spune : „Drept aceia după cum printr'un om intră păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea străbătu la toți oamenii, pentru că toți păcătuiră.” — Romani 5 : 12.

Deoarece fiecare membru a omenirii începând de la Adam s'a născut nedesăvârșit, din aceasta rezultă, că dacă cineva va primi odată drept de viață, aceasta numai prin Dumnezeul iubitor. Dacă Dumnezeu nu s'ar fi îngrijit de răscumpărarea și restatornicirea omenirii la viață, cândva ar trebui să vină și timpul acela, când omenirea ar pieri cu

totul de pe pământ. Să ne cugetăm la aceia, că Adam a trăit 930 de ani iar azăzi vârsta omenească abia ajunge mediade cincizeci de ani. Îndecurșul vârstelor rasa omenească a degenerat tot mai mult, a tot slăbit și în sfârșit s'ar înjosi în așa măsură încât nici cea mai mică scântee de viață nu ar putea-o transplanta, și pământul ar trebui să se despopuleze complet. Așadar după cum vedem noi atârnăm cu totul de Dumnezeu, și dacă vedem că marele Dumnezeu s'a îngrijit pentru noi de calea care duce înapoi la viață, aceasta trebuie să ne umple de mulțumire; și dacă studiem pe mai departe îngrijirea lui mare, vom fi cuprinși de o mare iubire față de El. O astfel de îngrijire naturală că va umplea pe oameni cu bucurie, și îi va face cu puțință, ca să vadă, că învățătura despre răscumpărare formează o strună de pe harla mare a lui Dumnezeu.

Când Dumnezeu a osândit pe om la moarte, i-a dat și îndrumare, intrucât în câteva cuvinte a arătat la aceia, că va deslega și va răscumpăra pe oameni de sub această judecată. Păcatul de pe pământ a fost cauzat de Satan, Șarpele cel vechiu. Dumnezeu i-a spus atunci : „Dușmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei răni călcâiul.” (1 Moise 3 : 15) Prin aceasta a fost preumbrît faptul, că Satan în sfârșit va fi nimicit și în urma acestui fapt omenirea se va bucura de mari binecuvântări.

Însă trebuie să ținem înaintea ochilor noștri, că judecata lui Dumnezeu adusă asupra omenirii trebuie să rămână în vecie. Aceasta nu se poate

inlătura, răstruna sau a considera-o nevalabilă, și anume pentru că Dumnezeu nu se poate contrazice. Dacă și-ar schimba hotărârea, creaturile sale nici nu ar avea incredere în El. Cu toată această adevărat, că judecata aceasta trebuie să rămână valabilă pe vecie, dar cu toate acestea adevărat este și aceea, că în armonie cu ideile sale de bază, Dumnezeu a putut să se îngrijească și de aceea, ca judecata rostită asupra lui Adam, să o ia un altul asupra sa și să împlinească cerințele legii; după cum ne arată Scriptura Dumnezeu a făcut întocmai. Iehova a voit aceea, ca omul să cunoască intenția lui Dumnezeu cu privire la răscumpărare, și când omul va ajunge la cunoașterea acesteia, simțind iubirea și bunătatea mare a lui Dumnezeu, se umple de bucurie. Dumnezeu din aceasta pricină a lăsat să se facă prin poporul său anumite icoane sau umbre.

În noaptea când Dumnezeu a condus afară pe fiii lui Izrael din pământul Egiptului, a poruncit ca să se taie câte un miel în fiecare casă de evreu, cu sângele căruia să ungi ușiorii și pragul de sus a ușii, și carnea mielului să o mănânce; după aceea la miezul nopții a trimis pe îngerul morții, ca să nimicească pe fiecare întâi născut, unde semnul sângelui nu se găsea pe ușiorii ușii. În acest eveniment, cei întâi născuți au preumbrit pe cei aleși, despre ce vom vorbi mai târziu, cari mai întâi trebuie să se elibereze, și numai după aceea vor veni binecuvântările asupra omenirii. Mielul preumbrește pe răscumpărătorul omenirii. Sângele mielului a închipuit viața care a fost vărsată în scopul câștigării prețului de răscumpărare. — 2 Moise 12 : 3-17.

Când Isus la vârsta de 30 ani s'a prezentat la Jordan, ca să se boteze, Ioan Botezătorul a spus următoarele cuvinte despre el: „Iată mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii” (Ioan 1 : 29) În Apocalips 13 : 8 citim, că El este „Mielul înjunghiat dela întemeierea lumii.” Acesta și alte texte arată, că jertfirea mielului a preumbrit jertfa aceea mare, care trebuie să fie mântuitorul omenirii, pentru ridicarea păcatului lumii.

Evreii întâi născuți au fost scăpați prin vărsarea sângelui mielului de paște. Cu vre-o câteva zile în urma sărbătoarei paștelui din Egipt, toți Izraeliții au fost mântuiți, când Dumnezeu a poruncit lui Moise, ca să lovească apa mării roșie, prin care au trecut apoi fără pericol. Când Egiptenii au voit să-i urmărească, au fost nimiciți de apa ce s'a năpustit asupra lor. Eliberarea Izraelului închipue eliberarea omenirii întregi, pe când se va supune voinței sfinte a lui Dumnezeu; atunci va fi scăpată de marele dușman străvechiu Satan, și de moarte.

Iar, pe când Izraeliții au ajuns dincolo de marea roșie, au început călătoria lor prin pustiu; sosind la muntele Sinai, Dumnezeu a întărit legământul făcut cu dânșii, pe care Scriptura îl numește legământul legii. În legătură cu acest legământ au jertfit animale. Legământul acesta a fost încheiat cu poporul prin mijlocirea lui Moise. În acest rol

al său, Moise închipue pe Isus Cristos, care la timpul hotărât, va pune legământul în acțiune în interesul eliberării omenirii întregi. În legătură cu legea, care în acel timp s'a dat evreilor, Dumnezeu a poruncit lui Moise, ca să facă un cort în pustiu, pe care evreii au trebuit să-l folosească în legătură cu ceremoniile lor de jertfă. O ziua anumită a anului a fost aleasă ca zi de ispășire, și ceiace a avut loc în ziua aceasta, a preumbrit indeosebi jertfa cea mare ce va fi adusă în interesul omenirii.

Cortul a fost zidit din două părți; avea 45 coți lungime, 15 coți lățime și 15 coți înălțime, a fost făcut din scânduri și acoperit cu trei rânduri de pătură pânză de cort. Încăperea cea dintâi a cortului au numit-o Sfânta. Aceasta avea 15 coți lățime și 30 coți lungime; partea a doua, sau dinăuntru s'a chemat Sfânta Sfințelor; aceasta avea 15 coți lățime, 15 coți înălțime și 15 coți lungime. Deci avea o formă pătrată. Edificiul cortului a fost așezat într-o curte care avea 75 coți lățime și 150 coți lungime. Această curte a fost îngrădită cu pânză, agățate în niște cârlige atâr-nate pe stâlpi; acești stâlpi avură tălpi de aramă.

În ziua ispășirii, preotul mare a ales un vițel (taur) pentru jertfă, care era nevătămat și neprihănit. Taurul a fost tăiat în curte, sângele lui a curs într'un vas, ca să poată fi dus din curte în Sfânta și Sfânta Sfințelor, și sângele a fost stropit pe capacul ispășirii și înaintea capacului de ispășire din Sfânta Sfințelor. După aceea a mers înapoi, a înjunghiat un țap, care asemenea a trebuit să fie întreg și fără cusur, și cu sângele acestuia asemenea așa a făcut. Aceste jertfe au fost cunoscute sub numele de sacrificii de ispășire. (3 Moise 16 : 1-24) Aceste cu toată au fost aduse ca jertfe pentru păcat în interesul lui Izrael, însă de fapt au preumbrit jertfa cea mare de ispășire, care trebuie să ridice păcatul lumii.

Apostolul Pavel ne-a arătat lămurit, că lucrurile acestea au închipuit lucruri mai bune viitoare. (Evrei 10 : 1) Dumnezeu a pretins din partea evreilor, ca să țină această zi de ispășire, și preotul mare în fiecare an a trebuit să facă jertfirea. Ne aducem aminte ce a promis Dumnezeu lui Avraam: „În sămânța ta se vor binecuvânta toate națiunile de pe pământ.” Așa spune și apostolul Pavel, că „legea pentru călcări de lege fu adăogată, pânăcând va fi venit urmașul căruia i s'a făcut făgăduința, rânduită fiind legea prin îngeri, prin mâna, unui mijlocitor.” afară de aceasta despre lege spune, că a fost un învățător, ca să conducă pe popor către Isus. (Galateni 3 : 19, 24) Cu alte cuvinte: Iehova a dat învățătură lui Izrael despre jertfa mare de ispășire ce va fi adusă în interesul omenirii și pe Izrael l-a folosit, ca să facă icoane vii pentru preumbrirea acestui lucru. Însemnarea Bibliei despre evenimentele cu privire la Izrael, a făcut în stare pe fiecare cercetător al Bibliei, ca să înțeleagă cum a preumbrit Iehova prin toate aceste icoane răscumpărarea omenirii și mântuirea omenirii de sub servitutea păcatului și a

morții. Preumbrirea unui lucru oareșcare înseamnă prevestirea unui fapt ce se va întâmpla în viitor; aceasta arată ce mare lipsă e de răscumpărarea cea mare în interesul omenirii, deoarece Dumnezeu atât timp a folosit în privința aceasta și atâtea amănunte scoate la iveală prin aceste icoane, toate numai pentru învățătura omenirii. Aceasta ar trebui să ne dea îndemnul, ca cu serioșitate și cu toată sârguința să studiem subiectul acesta, ca să putem vedea, cunoaște și aprecia cuvenit.

Adam într'adevăr a fost osândit la moarte, și când 930 de ani au fost trecuți, a și murit de fapt; prin aceasta dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută (mulțumită). Legea a cerut viața unui om desăvârșit. Aceasta a și avut-o când Adam a murit. Dela judecată și până la moartea sa Adam a zămislit mulți copii, și i-a adus la viață. Acești copii în urma imperfecțiunii lor nu aveau drept la viață; acești copii așadar au trăit numai pentru că Dumnezeu i-a răbdat, și când unul dintre dâșii a murit, a murit în urma imperfecțiunii provenite din păcatul lui Adam.

Scriptura arată clar și lămurit, că Dumnezeu s'a îngrijit de răscumpărarea omenirii cu mult timp înainte. În înțelepciunea sa pentru aceia a cuprins pe întreaga rasă omenească în această urmare a judecății de moarte, ca la timpul potrivit, pe toți să-i poată răscumpăra prin jertfa unui singur om și să-i poată elibera. (Galateni 3 : 22)

Judecata adusă asupra lui Adam și urmașarii ei asupra urmașilor lui au trebuit să rămână în putere. O judecatorie pământească poate să schimbe sentința, deoarece este nedesăvârșită, Dumnezeu însă nu poate să-și schimbe judecata, deoarece hotărârile sale sunt desăvârșite; Dumnezeu nici nu se poate contrazice. Cu toate acestea a putut să se îngrijească până într'atât, ca locul lui Adam în moarte să-l ocupe un om de egală valoare cu el în toate privințele, și dacă se găsește unul ca acesta și se coboară în moarte, viața lui și-o poate da ca preț corespunzător pentru viața lui Adam și a urmașilor săi, și astfel pe aceia îi și poate răscumpăra din moarte, ca după aceia să aibă ocazie de a fi supuși probei pentru a se alege, dacă merită să reprimească viața. Scriptura arată clar și lămurit, că Dumnezeu o astfel de ocazie vrea să întindă și s'a și îngrijit în acest înțeles. Cu privire la aceasta a făcut și în mod deosebit promisiune, când așa a vorbit în profeția lui Osea 13 : 14 : „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi dela moarte. Moarte unde îți este ciurma? Locuința morților unde-ți este nimicirea?” Promisiunea dumnezeiască cu privire la răscumpărare trebuie să se realizeze, deoarece Dumnezeu nu se schimbă. Deoarece a promis aceasta, va și implini-o. — Malachi 3 : 6; Iacob 1 : 17.

(W. T. 15 Iunie 1931)

Prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu

PRIETENIA marelui Dumnezeu Iehova formează cel mai mare privilegiu, cu care se poate dărui oamenilor sau îngerilor. De altă parte pe seamă oricărei creatură înseamnă cea mai mare nenorocire, dacă Iehova o consideră ca dușman. Cine atacă cu cunoștință sau fără cunoștință lucrul sau poporul lui Dumnezeu, este dușmanul lui Dumnezeu.

Pe acest pământ sunt mai multe milioane de oameni, cari n-ar dori să fie dușmanii lui Dumnezeu, însă fără voința lor totuși sunt dușmanii lui, fiind că cu astfel de persoane sunt în strânsă activitate, cari atacă pe Dumnezeu și se silesc să împiedece lucrul lui. Înaintea ochilor lui Dumnezeu marea mulțime a păgânilor sunt păcătoși, aceștia însă nu se pun împotriva lui Dumnezeu și a lucrului său cu știința, deaceia pentru că nu au cunoștință despre Dumnezeu și despre lucrul său mare, pe care îl face pe acest pământ.

Biblia aceea arată, că un lucru mai mult decât orice servește la aceea, ca să despoeze pe om de prietenia lui Dumnezeu și să-l facă dușman, și acest lucru este „lumea”. Domnul Isus adeseaori și-a reînnoit față de învățerii săi atragerea atenției, ca să se țină departe de lume, să nu se nutrească împreună, și din aceea să se depărteze. Le-a spus că deși sunt în lume, însă totuși nu fac parte din ea.

Omul care cochetază cu lumea este asemănător unei femei desfrânate, intrucât, pe aceea pe

care Biblia o numeste lume, este marea instituția adusă în existență prin Satan pentru ca să lupte împotriva lui Dumnezeu a lucrului și a poporului său. Cuvântul „stricător de căsătorie” foarte bine desemnează pe aceia cari s-au angajat, că pe Domnul îl vor considera ca șeful lor și mirele lor, după aceea însă se depărtează de la el și se logodesc cu Satan ca șef al lor.

Domnul aceea dorește, că aceia cari doresc să primească prietenia și iubirea lui, legământul lor trebuie să-l țină cu credință. Din această cauză servește Biblia atâtea incunoștințări în privința aceasta, de pildă: „Nimeni nu poate servi la doi domni”, și „nu puteți goli paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți fi părtași la masa Domnului, și la masa dracilor”.

Apostolul Iacob spune (4:4): „Nu știți că prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu? așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face dușman cu Dumnezeu.” În 1 : 27, deasemenea el atrage atențiunea aceloră, cari ar dori prietenia lui Dumnezeu, așa zice, ca să se păzească neîntinați față de lumea aceasta; și iubitul apostol Ioan zice în I. 2 : 15 : „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” Din aceasta reesă, că aceia care iubește pe Domnul și dorește ași păstra prietenia lui și aceea este important să știe, că ce trebuie să înțeleagă sub așa, de des amintita „lume”, și „lumea rea de azi”.

Intre creștini observăm două înțelesuri la cuvântul „lume”. Unii așa cred, că acest cuvânt se referă la pământ, și când găsim textul despre „sfârșitul lumii”, instinctiv se gândește la nimicirea pământului. Aceasta, însă fărădoială este gresit: pentru că dacă cuvântul „lume” ar însemna pământul, atunci „prietenia acestei lumii” ar însemna „prietenia acestui pământ” și „înțelepciunea lumii” ar însemna „înțelepciunea pământului, cece ar fi o curată absurditate. Biblia în afară de aceasta despre aceea vorbește, că „pământul rămâne în etern”. — Eclesiastul 1:4.

Alți creștini în acel chip înțeleg cuvântul „lume”, că aceea înseamnă, oamenii răi, imorali și corupți de pe pământ. Această vedere o profesază mai cu seamă preoșii, evangheliștii și misionarii. În timp ce citesc acele cuvinte ale lui Isus, prin cari la aceea chiamă pe poporul său, ca să iasă din lumea aceasta, precum și acele încunoștinări ale apostolului, că să nu iubească această lume, și să se păstreze neintinați de lumea aceasta, așa gândește, că aceasta numai aceea înseamnă, că trebuie să se păzească și să steie la o parte de oamenii răi, criminali, hoți, înșelători și desfrânați.

tocmai contrariul la această vedere o dovedește cu desăvârșire acel fapt, că Isus a fost prietenul vameșilor, păcătoșilor și a desfrânaților. De fapt, tocmai cu aceasta l-au acuzat marii morali fariseii. (Matei 11:19; Luca 7:39) l-au numit „beșiv, deoarece, atunci când a voit, a băut și vin. L-au numit prietenul vameșilor și al imoralilor, pentru că cu marea sa inimă a compătimit cu lepădăturile societății; în auzul urechilor lor a vorbit despre o viitoare împărăție, care veste a umplut inimile păcătoșilor cu speranță și bucurie. Isus a fost în curat cu aceea, că pe aceștia ordinea făcarnică nutrită de fariseii i-a făcut lepădături.

Fariseii, cari erau conducătorii religioși ai aceluia timp, s-au lăudat cu moralitatea lor, cu ființa lor superioară morală, și cu starea lor la o parte de turma ordinară. În clădirea judecătorească a Romanilor nu au intrat, ca să nu devină necurați. (Ioan 18:28) Isus i-a admonestiat cu ironie mușcătoare pentru aceea, pentru că au ținut seamă de ființa superioară morală, și aceea a zis, că vameșii și păcătoșii îi vor lua înainte în împărăția lui Dumnezeu. — Matei 21:31.

Este clar deci, că sub cuvântul „lume” nu trebuie să înțelegem pe lepădăturile societății. Când Isus a vorbit așa: „Despărțiți-vă de lume”, nu aceea a înțeles, că trebuie să ne depărtăm de acești nebăgați în seamă, sau că pe aceștia trebuie lepădați cu blesteme, cum este astăzi obiceiul între creștini.

Alte texte fără să poată fi înțelese greșit arată, că sub „lume” nu trebuie să înțelegem această clasă păcătoasă pe care am amintit-o. Astfel Biblia vorbește despre „împărățiile lumii acesteia”, și despre un astfel de păcat, care nu va fi iertat nici pe lumea aceasta, nici pe ceialaltă; și ceva despre așezarea „temeliei lumii”. Aceste texte nu se re-

feră la clasa aplicată spre a face rău. Deci cuvântul „lume” trebuie să aibă un înțeles mai profund decât, cum este de obicei înțeles, și fiecare om cinstit, care iubește pe Domnul și dorește să fie prietenul lui, ar trebuie să se străduască cu interes pentru înțelegerea însemnătății acestor vorbe.

Ce înseamnă deci „lumea”? și cum va fi cineva dușmanul lui Dumnezeu din iubirea față de „lume”, și din „prietenia” arătată față de lume?

Ca să putem înțelege așa cum se cuvine cuvântul „lume”, va fi foarte folositor, dacă ne gândim la aceea, că Biblia dă seamă despre trei lumi, cari toate au existat pe acest pământ. Aceste trei lumi ocupă în sine trei epoci. Prima epocă atunci s-a început, din timpul când Adam a păcătuit și a ținut până la timpul potopului, timpul lui Noe, aproape 1654 de ani. Despre această lume amintește Petru, și despre nimicirea ei spune următoarele în II. 3:6: „lumea de atunci a pierit tot prin ele, inecată de apă”. În versetul 5 vorbește, că lumea înainte de potop a constatat dintr'un „cer” și un „pământ” prin aceasta exprimă, că la această lume au aprținut două părți, și anume o parte pământescă și una cerească (spirituală). Fiecare poate să vadă că pământul nu s'a nimicit atunci; în consecință cuvântul „lume” nu poate însemna pământul.

Cuvântul „lume” toate dicționarele îl hotărăsc de „instituțiune”. Deci putem vedea, că înainte de potop a existat o „instituțiune” sau „organizațiune”, care s'a compus din două părți, și anume una văzută, numită „pământ” și o parte nevăzută, numită „cer”. Biblia și aceea descoperă, că Dumnezeu a nimicit această lume (organizațiune) constătătoare din două părți deoarece a fost stricală și decăzută, s'a opus lucrului lui Dumnezeu, și a răspândit pe acest pământ nedreptatea și păcatul.

Spiritul ales ziditorul acestei organizațiuni a fost Satan, care numai la aceea s'a născut, ca să se opună lui Dumnezeu și adevărului său. Așa de strălucit rezultat a ajuns, că despre timpul potopului sunt însemnate următoarele: „Și atunci fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. În timpul acela au trăit uriașii pe pământ, și chiar după ce s'au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii”. Aceasta simplu aceea înseamnă, că Satan a amăgit mai mulți ingeri cerești, cari sunt amintiți aici ca „fiii lui Dumnezeu” ca să, și lese locuința cerească și la aceea, ca să îmbrace corp și să ieie de soții pe cele mai frumoase fete ale oamenilor. Căsătoria aceasta făcută între ființe îngerești și oameni a constituit păcat înaintea lui Dumnezeu. Din amestecul ingerilor și a femeilor au eșit la iveală uriași, cari au fost nemiloși și răi, au domnit asupra oamenilor și toată rasa au împinso în păcat și imoralitate; Dumnezeu din acest motiv a nimicit lumea aceea și a pus în lanțuri pe acești ingeri fărădelege până la ziua judecării.

Apostolul Petru în II, 2:4, 5 vorbește în felul următor despre această pustiire și înlanțuire: „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii cari au păcătuit, ci i-a aruncat în adânc, unde stau înconjurați de întunec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată; dacă n-a cruțat el lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, care a fost generația a opta, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți.” Deci, înainte de potop nu pământul a fost lumea, ci „lumea nelegiuților”. Cu alte cuvinte, aceasta a constituit organizația stricată și depravată a lui Satan, care a fost compusă din oameni și îngeri și direct aceea a ținut, ca împotriva dispoziției lui Dumnezeu să aducă în existență pe pământ stări nedrepte. Pentru perfecționarea acestei organizații fără indoială că Satan a lucrat mai multe veacuri; și în timp ce Satan a gândit, că aceasta acum a introdus-o pe deplin, a pășit Dumnezeu la mijloc și a nimicit-o.

Iehova în 1. Moise 6:5-9 dă o dare de seamă scurtă dar precisă despre stările dinainte de potop; citim: „Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate inchipuirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în sicare zi numai spre rău. Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui.” Aceasta aceea înseamnă că numai Noe și familia lui a fost singura spîță pe pământ, care nu a intrat în căsătorie cu îngerii. Noe ca rasă a fost perfect, adecă și-a păstrat descendența din Adam fără amestecătură. Deci Dumnezeu a nimicit organizația lui Satan și pe aceia, cari au aparținut aceleia, pe Noe și pe familia lui i-a mântuit. După potop prin aceștia a început din nou rasa omenească. În chipul acesta este sigur, că popoarele pământului toate sunt urmașele lui Adam prin Noe. Generațiunea corcîită rezultată prin îngeri a fost nimicită pentru totdeauna prin potop.

Ținând înaintea ochilor aceste fapte putem înțelege, că ce înseamnă cuvântul „lume”. Acesta înseamnă organizațiunea compusă din îngeri și oameni stînd sub supravegherea lui Satan. Partea nevăzută compusă din Satan și îngeri este numită „cer”, și partea văzută, o formează omenirea organizată în asociațiuni politice, financiare și religioase. Organizația spirituală și pămîntescă a lui Satan cu acel scop este organizată, ca să răspîndească învățătura greșite și dăunătoare despre Dumnezeu și despre cuvântul adevărului său, și să îndrăgească pe aceste învățături false; ca să răspîndească pe pământ nedreptate, imoralitate, neîndurare, cruzime, fătărnicie, și corupțiune, și să persecute pe poporul lui Dumnezeu existent pe acest pământ.

Dupăce Dumnezeu a nimicit în potop prima organizațiune a lui Satan, imediat Satan a început la aducerea în existență a unei alte organizațiuni între îngeri și oameni tot cu acel scop, și anume, ca să nutrească pe pământ păcat și nedreptate,

pe Dumnezeu să-l defaima și să-l arate în chip fals. Până când a organizat această organizațiune, s'au împlinit veacuri, și conform încunoștințării aproximativ în jurul anului 1914 a fost gata cu ea; Dumnezeu atunci a început la nimicirea organizației a doua a lui Satan, pe care Biblia o numește „lumea rea de azi”. Această a doua „lume” drăcească a ținut de la potop până la venirea a doua a Domnului, în timp ce Isus a îmbrăcat puterea sa și și-a început domnia și a introdus acțiunea împotriva lui Satan. Isus și apostoții au trăit în mijlocul începutului și sfârșitului acestei epoci, deci în mijlocul timpului.

Acum însă să examinăm câteva din aceste texte, cari se referă la a doua lume satanică. Isus a spus: „Stăpîniatorul acestei lumii a venit împotriva mea, dar nu are nimic în mine.” (Ioan 14:30) Citim mai departe: „Stăpîniatorul lumii acesteia a fost judecat.” (Ioan 16:1) Pavel spune: „Dumnezeul lumii acesteia a orbit ochii necredincioșilor.” (2 Corinteni 4:4) În 1 Ioan 5:19 citim: „Toată lumea zace în cel rău.” Ioan spune pe mai departe: „Lumea aceasta va trece.” (1 Ioan 2:17) Pavel o numește „lumea rea de azi”. În chipul acesta Pavel, Ioan și Isus despre aceea spun împreună, că Satan este dumnezeul, domnitorul, conducătorul și cârmuitorul acestei de a doua lume rea.

A doua organizație a lui Satan are o parte văzută și una nevăzută. Partea nevăzută o compune „Satan și îngerii lui”, despre cari Isus amintește în Matei 25:41 și Apocalips 12:7-9. Acești îngeri nelegiuți sub conducerea lui Satan cu toate că nu au voie să se materializeze, cu toate acestea descind în astfel de bărbații și femei, cari din voința lor proprie stau la dispoziția influențării acestor îngeri. În timpul când Isus era pe pământ s'a întâlnit cu mulți oameni posedatăi de draci sau demoni. Pe aceștia i-a arătat ca „spirite mincinoase”, „spirite rele”, „spirite înșelătoare”. Aceste spirite mincinoase în prezent lucrează sub conducerea lui Satan sub titlurile de spiritism, mesmerism, hipnotism și alte culte înrudite, ca să înșele omenirea asupra morții și învieri, despre care Biblia vorbește atât de clar. Acestea se prezintă ca sufletele morșilor, și în chipul acesta voiesc a sprijini respective a susține minciuna spusă de Satan în Eden, când a spus Evei următoarele: „Dumnezeu știe că nu veți muri.” Îngerii lui Satan voiesc să facă pe oameni să creadă aceea, că moartea nu este moarte. Dacă în această încercare ar reuși, cu succes ar putea dovedi, că Dumnezeu a mințit și că Biblia nu este adevărată; pentrucă, după cum știm, Dumnezeu a fost spus următoarele lui Adam: „Cu siguranță vei muri”, și Biblia la aceasta însăși încă și următoarele: „Morții nu știu nimic.” (Eclesiastul 9:5) Satan tocmai cu acest scop a organizat pe acești îngeri căzuți, ca prin ei să înșele omenirea, prin aceea că pe Dumnezeu și Biblia a arătat-o într-o deplină lumină falsă. Aceștia compun „cerul” la această lume rea de a doua.

(Continuarea urmează)